

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 29.7.2016
COM(2016) 488 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

**Bedömning av de italienska myndigheternas rapport till kommissionen och rådet om
indrivningen av den tilläggsavgift som mjölkproducenterna är skyldiga att betala för
perioderna 1995/1996–2001/2002**

(enligt artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG)

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

Bedömning av de italienska myndigheternas rapport till kommissionen och rådet om indrivningen av den tilläggsavgift som mjölkproducenterna är skyldiga att betala för perioderna 1995/1996–2001/2002

(enligt artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG)

Denna bedömningsrapport har sammanställts i enlighet med artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG av den 16 juli 2003 om huruvida ett stöd som Republiken Italien har för avsikt att bevilja sina mjölkproducenter är förenligt med den gemensamma marknaden, enligt vilken de behöriga italienska myndigheterna årligen ska rapportera till rådet och kommissionen om hur de lyckas driva in det belopp som producenterna är skyldiga till följd av tilläggsavgiften för perioderna 1995/1996 till 2001/2002.

Stödet består i att Republiken Italien träder in och till Europeiska unionens budget betalar det belopp som mjölkproducenter är skyldiga Europeiska unionen för tilläggsavgiften på mjölk och mjölkprodukter under perioden 1995/1996–2001/2002 och låter dessa producenter återbetala sin skuld genom uppskjuten betalning utan ränta över ett antal år. Enligt artikel 1 i rådets beslut 2003/350/EG ska stödet undantagsvis anses vara förenligt med den gemensamma marknaden, under förutsättning att:

- återbetalningen är fullständig och görs genom årliga amorteringar av lika storlek, och att
- återbetalningsperioden inte överstiger 14 år, från och med den 1 januari 2004.

Enligt artikel 2 i rådets beslut 2003/350/EG ska stödet beviljas på villkor att Italien anmäler hela tilläggsavgiften för avsedda perioder till Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), numera Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ), och att Italien drar av den resterande skulden från de utgifter som finansieras genom EUGFJ för november 2003, november 2004 och november 2005 i form av tre lika stora årliga amorteringar. Genom en skrivelse av den 26 augusti 2003 anmälde Italien i vederbörlig ordning hela tilläggsavgiften för perioderna i fråga. Den resterande skulden har i vederbörlig ordning dragits av från de utgifter som finansieras genom EUGFJ för november 2003, 2004 och 2005.

Enligt artikel 3 i rådets beslut 2003/350/EG ska de behöriga italienska myndigheterna årligen rapportera till rådet och kommissionen om hur de lyckas driva in det belopp som producenterna är skyldiga på grundval av tilläggsavgiften för regleringsåren 1995/1996 till 2001/2002.

Genom en skrivelse från AGEA (Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura) av den 27 november 2015 om amorteringen för 2014 lämnade de italienska myndigheterna sin tionde rapport enligt denna bestämmelse till kommissionen.

Denna rapport innehåller kommissionens bedömning av de italienska myndigheternas rapport om resultaten för år 2014 i fråga om indrivningen av tilläggsavgiften, både vad gäller de sju perioder som omfattas av rådets beslut 2003/530/EG och perioder som inte omfattas av det beslutet.

Betalning av avgift enligt amorteringsordningen från år 2003

Rådets beslut om att tillåta Italien att träda in i mjölkproducenternas ställe och betala in tilläggsavgiften till EU:s budget gällde 25 123 producenter som var skyldiga att betala avgiften år 2005, då den första rapporten lämnades in till rådet. Detta antal har minskat till 21 657 för år 2014.

Av det totala antalet mjölkproducenter som omfattas av denna rapport och som är skyldiga att betala tilläggsavgiften för de sju perioder som omfattas av rådets beslut, har 15 431 valt att använda den amorteringsordning som infördes 2003. Innan den första amorteringen betalades 2004 var de 15 431 producenter som valt att omfattas av amorteringsordningen sammanlagt skyldiga omkring 345 miljoner euro. Det motsvarar ungefär en fjärdedel av hela skuldbeloppet för de producenter som har vägrat att ansluta sig till amorteringsordningarna. Det verkar därmed som om det till största delen är de producenter som är ansvariga för de mindre individuella överskottsleveranserna som har valt att omfattas av amorteringsordningen. De producenter som står för mer omfattande individuella överskottsleveranser (cirka 8 000 producenter som fakturerats omkring 1 miljard euro i avgiftsskuld över de sju perioderna) har i stället valt att inte omfattas av amorteringsordningen. Det bör dock noteras att de italienska myndigheterna varje år tar emot nya ansökningar för amorteringsordning. År 2014 inkom 154 nya ansökningar, motsvarande totalt 14,9 miljoner euro. Det totala belopp som omfattas av amorteringsordningen från år 2003 är 373,80 miljoner euro.

Den elfte amorteringen, som skulle betalats av 10 686 producenter före den 31 december 2014 uppgick till 25 348 650,96 euro. Av de italienska myndigheternas kontroller framgår det att 10 418 producenter i vederbörlig ordning betalade in sammanlagt 24 312 190 euro under 2014. Detta innebär att 97,5 % av producenterna har betalat 95,9 % av avgifterna i tid vid den elfte amorteringen. Det har vid de tio tidigare amorteringarna registrerats att 99,6 %, 97,9 %, 99,5 %, 99,7 %, 96,4 %, 96,2 %, 90,5 %, 98,3 %, 96,9 % respektive 98,2 % av de utestående beloppen betalats in i tid. Sammanlagt uppgår därmed den avgift som betalats in vid de första elva amorteringarna till ungefär 294 051 830 euro (dvs. nästan 97,2 % av det totala utestående beloppet).

Dessa betalningsnivåer tyder visserligen på att de producenter som omfattas av amorteringsordningen är beslutna att uppfylla sina skyldigheter, men kommissionen anser att den uppföljning som görs i de fall där betalning inte har registrerats inom tidsfristen är en tydlig indikator på hur angelägna de italienska myndigheterna är att se till att villkoren för ordningen uppfylls på ett korrekt sätt och, i slutänden, att driva in hela den utestående avgiften.

För den elfte amorteringen har betalningar på 1 035 351,12 euro för de återstående 268 producenterna inte registrerats.

Angående den tionde amorteringen, i den föregående rapporten framgick att 31 december 2013 hade 199 producenter ännu inte betalat ett belopp motsvarande 500 948 euro. Enligt uppgifter från de italienska myndigheterna anmälde de centrala myndigheterna alla dessa fall till de berörda regionala myndigheterna, som skulle driva in hela skuldbeloppet med ränta utanför amorteringsordningens ramar. Av de 199 producenter som man först antog inte hade betalat, visade det sig senare att 101 faktiskt hade betalat amorteringen. De 98 producenter som däremot verkligen inte har betalat den tionde amorteringen har uteslutits från amorteringsordningen och det har inletts indrivningsförfaranden mot dem.

Företag för vilka möjligheten att betala enligt amorteringsordningen har dragits in

Om en producent underlåter att betala en enda av de årliga amorteringarna leder det till att denne utesluts från amorteringsordningen och kan därefter bli föremål för indrivning av hela det belopp han fortfarande är skyldig, plus ackumulerad ränta.

Elva år från det att amorteringsordningen startade år 2003 har totalt 718 företag fått sin rätt att betala enligt ordningen indragen, motsvarande en total skuld uppdelad på amorteringar om 24 890 674,25 euro.

Av detta belopp hade dock 8 532 777,28 euro betalats som amorteringar innan rätten drogs in, och 3 745 496,41 euro har drivits in efter indragningen, vilket gjort det möjligt att helt avsluta ärendet om utestående amorteringar för 223 företag. Den totala utestående skulden uppgår till 12 588 110,95 euro och berör 495 företag.

Siffrorna visar att de italienska myndigheternas sätt att hantera indrivningen av avgiften från de producenter som har uteslutits ur amorteringsordningen efter underlåtenhet att betala en av de årliga amorteringarna är långt ifrån tillfredsställande. Mjolkproducenterna var också tvungna att avstå från att överklaga till italiensk domstol för att få rätt att omfattas av amorteringsordningen. Med tanke på detta förefaller den bristande indrivningen inte bero på eventuella utdragna domstolsförfaranden, utan snarare på den italienska förvaltningens oförmåga att faktiskt driva in beloppen.

Uppskov med betalningen i ett halvår och dess följder i fråga om statligt stöd

Genom artikel 2.12 k i den italienska regeringsförordningen nr 225 av 29 december 2010, som efter ändringar övergått till lag nr 10 av den 26 februari 2011, godkände Italien ett uppskov till den 30 juni 2011 för den amortering för 2010 som skulle ha betalats senast den 31 december 2010 enligt den amorteringsordning som godkändes genom rådets beslut 2003/530/EG.

Kommissionen förklarade genom sitt beslut C(2013) 4046 final av den 17 juli 2013 att uppskovet med betalning av de mjölkavgifter som förföll till betalning den 31 december 2010 utgör stöd som är oförenligt med den inre marknaden. Kommissionen ansåg också att detta stöd hade lett till en överträdelse av villkoren i rådets beslut 2003/530/EG, vilket innebar att mottagarna, utanför den ram som rådet fastställt, hade fått ett nytt statligt stöd som är olagligt i den mening som avses i artikel 1 f i förordning (EG) nr 659/1999 och som också är oförenligt med den inre marknaden.

I sitt beslut C(2013) 4046 final föreskrev kommissionen att Italien ska återvinna det oförenliga stödet från dem som har utnyttjat betalningsuppskovet, plus ränta.

De italienska myndigheterna har påbörjat de nödvändiga administrativa processerna för att återvinna det statliga stödet. Italien har däremot också den 8 november 2013 överklagat kommissionens beslut till tribunalen (mål T-527/13). Den 24 juni 2015 angav tribunalen i en dom att kommissionens beslut delvis skulle ogiltigförklaras. De bekräftade kommissionens uppfattning att uppskovet med betalning av de avgifter som förföll till betalning den 31 december 2010 utgjorde ett stöd, men den avvisade kommissionens slutsats att det innebar ett nytt stöd för dem som dragit nytta av betalningsuppskovet, utanför den ram som fastställts i rådets beslut. Kommissionen har överklagat tribunalens dom till EU-domstolen, som ännu inte har tagit ställning i fallet.

Tilläggsavgift för perioden 2002/2003

För perioderna 1995–2002 betalade Italien in tilläggsavgiften till EU:s budget för producenterna, i enlighet med rådets beslut 2003/530/EG.

Sedan 2004 betalar medlemsstaterna in tilläggsavgiften direkt till unionens budget i enlighet med rådets förordning (EG) nr 1788/2003 av den 29 september 2003.

Perioden 2002/2003 omfattas dock varken av rådets beslut 2003/350/EG eller av den nya ordning som infördes 2004. Eftersom Italiens nationella kvot överskreds var de ansvariga italienska mjölkproducenterna skyldiga att betala in 227,77 miljoner euro till unionens budget för perioden 2002/2003.

Av den här summan har,

- 40,46 miljoner euro tagits bort genom juridiskt beslut,
- 9,97 miljoner euro avskrivits av ordningen för återbetalning från år 2009 (2 miljoner euro har redan betalats) och
- 59,18 miljoner euro har drivits in utanför amorteringsordningen.

Det återstår alltså, för perioden 2002/2003, 118,15 miljoner euro av tilläggsavgift som ska betalas till Europeiska Unionens budget inom ramen för tilläggsavgift för mjölkproducenter som inte har följt amorteringsordningen från år 2009.

Utestående avgifter inom ramen för perioderna 1995/96 till 2008/2009 som varken omfattas av amorteringsordningen från år 2003 eller av ordningen för återbetalning från år 2009

Det har i tidigare rapporter nämnts att amorteringsordningen från 2003 och ordningen för återbetalning från 2009 (med en ränta som motsvarar referensräntan för unionen plus flera procentenheter) i praktiken omfattar bara en liten del av det avgiftsbelopp som ska drivas in.

Det sammanlagda avgiftsbeloppet för perioderna 1995/1996–2008/2009 uppgår alltså, enligt Italiens anmälan, till 2,305 miljarder euro. Av detta belopp har Italien återvunnit 613,54 miljoner euro mellan 2003 och 2012, varav 294,05 miljoner euro inom ramen för amorteringsordningen från 2003, 6,65 miljoner euro inom ordningen för återbetalning från 2009 och 312,84 miljoner euro utanför amorteringsordningarna.

Av det återstående beloppet, dvs. 1,691 miljarder euro :

- omfattas en liten andel (142,28 miljoner euro) av de amorteringsordningar som Italien införde 2003 och 2009 och som vissa av de mjölkproducenter som är skyldiga att betala avgiften har anslutit sig till,
- har 211,18 miljoner euro förklarats icke återvinningsbara till följd av att producenten har gått i konkurs eller efter annullering av en domare,
- återstår 1,338 miljarder euro i skulder för de producenter som har vägrat att ansluta sig till amorteringsordningarna och som i de flesta fall har överklagat tilläggsavgiften hos de italienska domstolarna. Det betyder att ungefär 90 % av det totala beloppen som ännu inte har betalats av tilläggsavgiften för 1995/96–2008/09 (1,48 miljarder euro) inte omfattas någon av amorteringsordningarna.

Det totala avgiftsbelopp som uppburits utanför amorteringsordningarna uppgår hittills endast till 312,84 miljoner euro. Enligt de italienska myndigheternas rapport beror denna extremt låga återvinning på att de producenter som är skyldiga att betala avgiften i många fall har överklagat och beviljats uppskov med betalningen.

Kommissionen välkomnar uppgifterna i de italienska myndigheternas rapport om den elfte amorteringen när det gäller den övergripande nuvarande situationen i fråga om återvinningen av avgiften inom ramen för den amorteringsordning som infördes 2003.

De uppgifter som den italienska förvaltningen har lämnat visar däremot att det har gjorts mycket små framsteg med att driva in de belopp som inte omfattas av amorteringsordningen. Framför allt har det inte gjorts några märkbara framsteg när det gäller återvinningen av de avgiftsbelopp som inte har överklagats, eller av de belopp som har överklagats men som har bekräftats av domstol eller för vilka rättsförfaranden pågår men inget uppskov har beviljats.

Den 31 december 2014 hade omkring 262,18 miljoner euro av dessa belopp drivits in, medan det kvarstående beloppet uppgår till 871,76 miljoner euro. Kommissionen noterar också att 466 miljoner euro av det utestående beloppet på 1,48 miljarder euro för perioden 1995/96-2008/09 ännu inte är indrivningsbara eftersom de har överklagats och uppskov beviljats av domstol. Återvinning ska dock ske så snart ett positivt domstolsbeslut har utfärdats till förvaltningen.

För den period som omfattas av rådets beslut (1995/96 till 2001/2002) har 31 % av de summor som för närvarande är indrivningsbara återvunnits. Av de summor som för närvarande är indrivningsbara för hela perioden 1995/96-2008/2009 är det endast 23 % som faktiskt har uppburits.

Bland de summor som är indrivningsbara bör noteras :

- summorna som inte har överklagats : av de 174,18 miljoner euro som är indrivningsbara har 96,05 miljoner euro återvunnits, vilket motsvarar en återvinningsgrad på 55 %.

- summorna som har överklagats, men som inte har beviljats uppskov : av de 191,74 miljoner euro har endast 19,86 miljoner euro återvunnits, vilket motsvarar en återvinningsgrad på 10,35 % ;

- summorna som har fastställts av domare : av de 768,03 miljoner euro har 146,26 miljoner euro återvunnits, vilket motsvarar en återvinningsgrad på 19 %.

Kommissionen påpekar att återvinningen är oerhört låg för de båda senare kategorierna. Av de 174,18 miljoner euro som aldrig bestridits och därför omedelbart kunnat återkrävas återstår dessutom ytterligare 78,13 miljoner euro att driva in.

Kommissionen beklagar djupt att arbetet med att driva in den del av avgiften som inte införts i amorteringsordningen från 2003 eller ordningen för återbetalning från 2009 går långsamt.

Kommissionen har fortsatt att nära följa indrivningsprocessen i Italien, särskilt indrivningen av avgifter som inte omfattas av amorteringsordningen. Kommissionens avdelningar har vid flera tillfällen framfört sina synpunkter (även negativa kommentarer) till de italienska myndigheterna och begärt detaljerade uppgifter om olika aspekter av indrivningen av mjölkavgiften.

Trots kommissionens upprepade uppmaningar har de italienska myndigheterna ännu inte drivit in merparten av de avgifter som ska betalas.

Kommissionen har skickat ett meddelande till Italien i juni 2013 och sedan ett motiverat yttrande i juli 2014. Då svaren från Italien inte har lett till några betydande framsteg i indrivningen beslutade kommissionen den 26 februari 2015 att inleda ett

överträdelseförfarande mot Italien i EU-domstolen för brott mot artikel 258 FEUF. Den 6 augusti 2015 väckte kommissionen ett talan mot Italien för underlåtenhet att vidta tillräckliga åtgärder för att garantera en ändamålsenlig och effektiv återvinning av överskottsavgifterna från de mjölkproducenter som överskridit sin individuella kvot under de år då Italien överskred sin nationella mjölkkvot (mål C-433/15).

Slutsats

I den mån villkoren för tillämpning av den amorteringsordning som godkändes av rådet 2003 uppfylls, anser kommissionen att de italienska myndigheternas framsteg när det gäller att driva in utestående belopp från producenter, som valde att börja tillämpa amorteringsordningen för perioderna 1995/1996 till 2001/2002, visar att ordningen förvaltas på lämpligt sätt.

När det gäller de belopp som inte omfattas av amorteringsordningarna har kommissionen redan i sina utvärderingsrapporter till rådet sedan 2010 och därefter i sin underrättelse till Italien den 20 juni 2013 samt slutligen i det motiverade yttrande som avgavs den 10 juli 2014 uttryckt sitt missnöje med att det inte sker några väsentliga framsteg i återvinningen av mjölkavgifterna kopplade till mjölkkvoterna.

De uppgifter som de italienska myndigheterna lämnar i sin rapport om den elfte amorteringen visar att ingen väsentlig ny utveckling har skett vad gäller indrivningen av den del av avgiftsbeloppet som inte omfattas av amorteringsordningarna. Med hänsyn till det stora avgiftsbelopp som ännu inte har betalats och på grund av att återvinningen av dessa belopp har dragit ut så länge på tiden måste det konstateras att EU-rätten långt ifrån har upprätthållits på ett ändamålsenligt och effektivt sätt av de italienska myndigheterna.

Det är på med dessa motiv som kommissionen har beslutat att, den 6 augusti 2015, väcka talan mot Italien inför EU-domstolen för överträdelse av artikel 258 FEUF (mål C-433/15).